

Vevčani na Veliki planini

Vevče, februarja 1971 — Vzponov na vrhove, tur in pohodov po gorah pozimi ni. Zato pa daje sneg vse drugačne in morda celo lepše zimske užitke. Smučarska sekcija Planinskega društva Vevče je 6. 2. 1971 organizirala na Veliki planini tekmovanje v slalomu. Pravico udeležbe je imel vsak član kolektiva in vsak član društva.

Presenetljivo je bilo število prijav: kar osemindeset jih je bilo; pridružilo pa se jim je še nekaj opazovalcev, ki so bodrili tekmovalce. Zato je moral tovarniški avtobus kar dvakrat odpeljati pod žičnico, drugi pa so prišli z lastnimi avtomobili.

Vstop v gondolo, še nekaj minut in že se je megleno okolje nižine spremenilo v biserno sončen dan.

Zrebanje tekmovalcev je bilo opravljeno že prejšnji dan, tako da ni bilo nepotrebne administracije na smučišču. Ker je bilo tekmovanje internega značaja, za vsakogar, tudi postavljena proga ni bila prehuda, tako da vožnja ni bila nevarna in prehitra. Zato so tudi manj izurjeni smučarji lahko preizkusili svoje moči. Tisti pa, ki jim je bilo tekmoval-

nje prelahko, bodo še imeli priliko v letošnji sezoni pokazati svoje znanje. Na sporedu so še gozdarske smučarske tekme na Golteh, občinsko smučarsko prvenstvo in mestno prvenstvo v Kranjski gori. Zimski del papirničarskih iger in še izleti PD so vsaka sobota. Tudi smučarji Saturnusa povabijo naše na plaz pod Prisank.

Škoda, da so ženske v smučarski sekciji preveč pasivne. Za sestav ekipe je namreč nujno, da sodelujejo tudi smučarke.

Borbe v veleslalomu so bile kar ostre, saj so prve tri uvrščene čakale lepe praktične nagrade: smučarska torbica, napeljalci za čevlje, očala, maže. Zadnjega, ki se je najbolj trudil prevoziti vsa vrata, pa je čakala talažna nagrada — klobasa za moč. Zgodilo se je celo, da se je nekemu tako mudilo, da je po padcu pograbil smuč in pod pazduho z njimi prišel skozi cilj.

Seveda je bila organizacija tekmovanja na višku. Na mestu so bili časomerilci, starterji, sodniki, fotoreporterji, zapisnikarji, ki so vsi svoje dolžnosti dobro opravili.

Vsako je progo prevozil dvakrat, za uvrstitev pa je častno razsodišče upoštevalo le boljšo vožnjo, upoštevalač, da je imelo tekmovanje večji družabni in propagandni kot prvenstveni pomen. Ženske so vozile pol proge, »veterani« pa z druge tretjine.

Tečajniki, ki so že teden dni smučali in stanovali v naši koči, so

vsem tekmovalcem in organizatorjem skuhali čaj. Pred hišo so si nekateri prinesli ležalne stole in se sončili. Odbor PD Vevče je presenečen nad

toliko udeležbo izleta in tekmovalcev in bo take izlete še organiziral. Vabi pa vse k sodelovanju.

M. R.

Ivan Belič-Lino

Nogometni klub Slovan je v kratkem času zadela še druga izguba. V prejšnji številki NSK smo se spomnili »duše« nogometnega kluba Slovan Vilija Pfundnerja, danes se moramo »rekvizita« Kodeljevega športnega parka: Lina. Smešno rečeno, a Lino je bil res sestavni del nogometnega igrišča. Kar ni si mogoče zamišljati Slovana brez Lina. Stalno, kar pomnim let nazaj, je bil Lino Slovan in — dostikrat tudi Slovan — Lino. Dolgo let je že od tega, ko je Lino ustanovil rokoborski krožek in bil njegov prvi in edini trener. Prav dobri tekmovalci so izšli iz tega krožka, pa ni čudno, saj so pravili, da je bil Lino pred vojno med najboljšimi rokobarci v Jugoslaviji. Toda njegov konjiček je bil nogomet. Kadar je bil Slovan v škripcih, so poiskali Lina, da je treniral pionirje, pa tudi mladince. Ko so prišli Slovanovi dobri časi, so se našli »boljši« trenerji, Lino pa ni zameril. Čakal je in zopet dočkal, da je lahko treniral pionirje. In to ni vse. Kar koli je bilo treba urediti, tega se je lotil Lino prostovoljno. Ali

pospraviti garderobe, ali opravi kako drugo težje delo, vedno je bil Lino pripravljen. In v najhujših časih Slovana, ko so vsi Slovanovi privrženci obrnili hrbet in se navdušili za Olimpijo sta ostala zvesta Slovanu Vili Pfundner in Lino Belič. a, še na tekme Olimpije ga nisi spravil, da ne bi bilo moč podvomiti o njegovi pripadnosti Slovanu.

In tako je teklo, vse brez posebnosti, življenje do predlani. Lino se je vrnil iz bolnišnice neozdravljivo bolan. Ustrašil sem se ga na cesti. Mar je to res Lino? Kje je njegova rokoborska postava? Kje živahnost in temperament? Le svetle oči so še ostale. Kot sveča. Vsa je bela, voščena, brez življenja. Življenje pa je luč. In luč so bile Linove oči. Še to je prosil: peljite me na tekmo Slovanovih fantov. Da, takrat je bil živ še Vili Pfundner. Pa so ga pripeljali.

In tako se je poslovil od nas še en človek iz generacije tistih, ki so znali biti zvesti svoji stvari, v težkih in veselih časih. In tak nam bo ostal v spominu.

Po napornem tekmovanju se prileže malo počitka na soncu.

Mar res izraz nemoči?

Zelo pohvalno je, da je vsaj ena krajevna skupnost reagirala na zapis o otroških in rekreacijskih površinah v krajevnih skupnostih. No, najprej in na koncu z užaljenostjo, v celotnem odgovoru pa pokazala stanje teh rekreacijskih površin še bolj črno, kot sam zapis z gornjim naslovom. »Kako stvar-ugodno rešiti, se sprašujemo vsi?« (Iz pisma predsednika KS.) Namreč kako ugodno rešiti najbolj pereč problem igrišč pri VVZ Angelce Očepek in o. š. Vide Pregarc.

To se mi zdi najbolj črnogled, kajti prav vsi se sprašujemo, odgovora (oz. odgovornega) pa ni! Dokler pa ne bo odgovora in odgovornega, dokler ne bo to urejeno, bo moral moj zapis ostati v veljavi. Rešitev mora biti, kajti ni rešitev, da šola s skoraj 1.000 učenci ne more normalno uporabljati igrišč, ki so ji tik pred nosom, ni rešitev, da so vse naprave na tem objektu razbite, pa »se sprašujemo vsi«. Prav tako ni odgovor na trditve v mojem članku zgolj ugotavljanje, »da je bilo razdeljeno po nočnih razgrajčih«, »da je bila mivka odnesena«, »da so bile mrežice namerno potrgane«. Ni odgovor tudi apel, »naj starši opozore otroke, da je igrišče namenjeno njim«. (To še preveč dobro oboji vedo, oz. vemo.) Vse to torej ni odgovor, ampak potrdilo mojega pisanja in obenem izraz nemoči (ta pa je bila ugotovljena v mojem zapisu).

Kljub vsem naštevanjem, koliko denarja je šlo v tem in koliko v onem letu za to ali ono igrišče (pustimo višino vsot in upravičenost takega načina), še vedno ostaja, da ta igrišča niso urejena in da tisti, ki so odgovorni za njihovo urejenost (sedaj krajevna skupnost), ne vedo načina, kako naj bi to uredili. Do tedaj pa ostajajo igrišča taka kot

so, na ogled pa so vsakomur v Bavdovi ulici (če se lahko splah reče igrišče), v Rožičevi ulici in pri VVZ Angelce Očepek.

Ob tem moramo priznati tudi nekaj hvalevrednega. Krajevna skupnost Zelena jama je v vsej občini, morda celo v Ljubljani, napravila največ, da bi pri stanovanjskih soseskah zgradila rekreacijske površine, ima takih namenskih površin tudi kar precej in so smotno razporejene. To je dokaj pohvalno, toda te urejene rekreacijske površine je nujno vzdrževati, da lahko služijo namenu. Zato ne smemo (oz. to je hako le vzporedno) naslavljati le apelov na naše starše, otroke, družbo, kajti to razvoden, pač pa moramo uvesti režim urejanja in uporabe teh objektov.

To pa ni dolžnost staršev, otrok, družbe, ampak konkretnega organa, ki so ga vsi naštetih izvo-lili za urejanje takih in podobnih zadev skupnega interesa. Ta organ pa je v tem našem primeru krajevna skupnost Zelena jama.

Pa brez zopetne zamere. Ni potrebna. Nimam vzroka, da bi koga obrekoval ali dolžil po krivem. Edini namen je, da bi vse zgrajeno tudi urejali tako, da ne bo le zgrajeno, ampak koristno in da bo lahko služilo namenu, zaradi katerega je.

Janez Virk

SATURNUS ZA PIONIRJE

Letos praznuje 50. obletnico svojega obstoja tovarna Saturnus, ki je pokrovitelj pionirskega odreda o. š. Vide Pregarc. Odred nosi njen naslov, ker so jo fašisti med vojno ustrelili na dvorišču te tovarne, kjer je delala.

Čestitkam k jubileju in k delovnim uspehom našega šolskega pokrovitelja se s posebno hvaležnostjo pridružujemo tudi mi pionirji, saj nam že vsa leta pomaga pri našem delu: pri tekmovanju v učnem uspehu, ki

ga nagraduje z značkami bratov Ribar, podpira izdajanje našega glasila Prva brazda, izdeluje nam celo učna pomagala, prispeva k zbirkam za pouk kemije, skratka spremlja vsa naša prizadevanja in dejavnosti.

Ponosni smo na naše pokrovitelje, na delavce te tovarne. Obljublamo, da se bomo še bolj trudili, da bo naše znanje še večje, naše delo v pionirskem odredu še boljše.

Zlatka Arnautovič

Razmišljanja ob konferenci ZMS terena Moste

Denarna merila so zelo relativna

PRI REZANJU OBČINSKEGA KOLAČA TUDI MLADI NISO PRIKRAJŠANI — DOBRI KLUBSKI PROSTORI POVSOD NE ZAGOTAVLJAJO TUDI DOBRO DELO MLADIH — BODIMO REALNI IN NE DELAJMO SI UTVAR

Na nedavni konferenci ZMS terena Moste je bilo izrečeno mnogo pametnega o tem, kako naj bi mladi delali; tudi v programu je to lepo zapisano. Manj pa je bilo slišati o tem, kdo naj bi usmerjal njih delo in jih »vodil« — čeprav te besede ne kaže jemati dobesedno. Tudi na tej konferenci se je namreč izkazalo, da je mlade njihovo vodstvo (dosedanje predsedstvo terenske konference) pustilo na cedilu in so posamezni zelo aktivni mladinski klubi delovali bolj ali manj samostojno, kar je tudi prav.

Se vedno pa čutimo pomanjkanje sposobnih in dela željnih mladinskih mentorjev, ki bi morda za skromno mesečno nagrado usmerjali delo mladih. Res pa je tudi, da dobršen del mladih po lastni krivdi stoji ob strani. Ko — denimo — govorimo o tem, da se morajo mladi vključevati v sistem vseljudske obrambe, so to največkrat abstraktne deklaracije in fraziranja. Ni nujno, da mladinec spozna zapletena teoretična izhodišča koncepta SLO, marveč je dolžan, da marljivo dela v športni, taborniški, planinski, plavalni in podobni organizaciji oziroma društvu, kjer bo imel dovolj priložnosti, da preveri svojo kondicijo, ki mu bo v morebitni vojni prišla prav. Združil bo prijetno s koristnim!

Če je še dober strelec — in to lahko postane samo z marljivim delom v strelski družini —, potem je že opravil zelo veliko za splošni ljudski odpor.

Drugo vojaško izobrazbo si bo pridobil pri vojakih in pozneje na vojaških vajah, na vajah civilne zaščite in podobno.

Kot povsod, igra denar bržkone zelo pomembno vlogo tudi pri aktivnostih mladih. Za več denarja je normalno tudi več aktivnosti

(ali pa tudi večje razsipavanje). Imamo primere, ko so ponekod na terenu s skromnimi sredstvi naredili zelo veliko — in narobe, da majhna aktivnost ni opravičila dokaj velikih denarnih sredstev vloženih v dejavnost mladih. Menimo, da so denarna merila zelo relativen pojem.

Podobno je s prostori za klubsko dejavnost. V Zelenu jami mladi že dalj časa tarnajo, češ da nimajo ustreznih klubskih prostorov. Pričani pa smo, da bi se ob kančku dobre volje in razumevanja v Titovem domu našla primerna soba tudi za dejavnost mladih tega terena.

Sicer je pa klubska dejavnost mladih samo ena od oblik, ki pride do veljave predvsem v zimskem času. Mladi se ne bi smeli zapirati samo v klube, marveč morajo delati čimbolj navzven. Tu pa je še mnogokje vse preveč togosti in nerazumevanja pri starejših, ki bi morali mlade ljudi odločneje vključevati v naš samoupravni socialistični sistem. Pogledimo, kako malo mladih dela v svetih krajevnih skupnostih, v organih samoupravljanja v podjetjih, med odborniki občinske skupščine, v svetih in komisijah ipd.

Krivda za takšne anomalije je prejkone obojestranska — tako pri mladih kot pri starejših.

Predvsem bi pa morali mladi veliko več delati v tako imenovanih specializiranih organizacijah, kot so taborniki, strelci, ljudska tehnika, planinstvo, počitniška zveza, gledališke ljubiteljske skupine in podobno. S primernim, zanje zanimivim in privlačnim programom teh organizacij bi mladi v njih našli obilo zabave in sproščene razvedrila.

Zadnje čase opažamo, da tudi občinska skupščina Moste-Polje, sveti krajevnih skupnosti in drugi dejavniki odvajajo — v okviru proračunskih možnosti — precejšnja sredstva za dejavnost mladih in upati je, da bo teh sredstev v naslednjih letih še več.

Za konec naj bralcem predstavimo še novo predsedstvo terenske organizacije ZMS Moste. Izvoljeni so bili: Mladen Bogič, Bojan Brešan, Marjan Drobež, Ljuba Alič, Aleš Kardelj, Janez Kocjančič, Marko Roth, Mi-ro Topolinjak, Matjaž Udir, Bojan Zornik in Mirjam Zupančič.

Za predsednika predsedstva terenske organizacije je bil izvoljen Bojan Zornik.